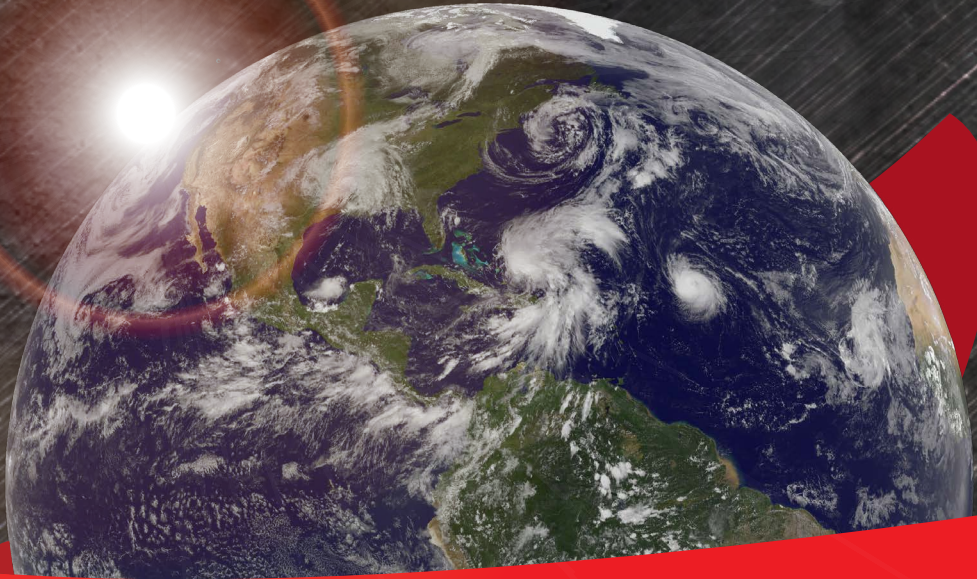

Det revolutionära ungdomsmagasinet

rebell

Ges ut av Revolutionär Kommunistisk Ungdom. Nr. 4 - 2016 Pris 30 kr

**EN ANNAN VÄRLD
ÄR MÖJLIG**

Inte en välfärds-krona åt kapitalisterna!

TISDAGEN DEN 8 november presenterade regeringens särskilde utredare Ilmar Reepalu, före detta socialdemokratiskt kommunalråd i Malmö, den så kallade Välfärdsutredningen på en pressträff i Rosenbad.

Reepalus uppdrag har varit att utifrån den rödgröna regeringens direktiv se över den fråga som varit en av de mest omdiskuterade inom svensk politik de senaste åren: vinster i välfärden. Ska privata företag tillåtas tjäna pengar på vanliga människors behov av sjukvård och rätt till skolgång?

Utredningens förslag är ja, det ska de. Dock ska deras möjlighet till vinstuttag begränsas till sju procent (på investerat kapital) plus att »hårdare kontroll» ska se till så att de skattemedel som företagen får faktiskt används till ändamålen.

Utredningens fina ord till trots

så säger den svart på vitt att det är okej för privata företag att stjäla våra gemensamma skattepengar i ren vinstutdelning. Sju procent kan vid en första anblick låta som en liten summa pengar (i synnerhet jämför med dagens avsaknad av begränsningar) men då ska man komma ihåg att vissa företag är riktigt stora spelare.

Vård-företaget Attendo är till exempel i eget kapital värt 4,45 miljarder.

Sju procent av det blir över 300 miljoner. Så mycket skattemedel skulle varje år kunna delas ut rätt till företagets aktieägare.

KOMMENTARERNA PÅ förslaget om vinstbegränsning lät sig inte vänta. »Hot mot valfriheten!» och »Ren och skär

fondsocialism!«, dundrade den svenska järnlady Annie Lööf fram.

Alla allianspartier är tillsammans med högerpartiet Sverigedemokraterna motståndare till en vinstbegränsning, de ställer sig därmed på tvären mot vad det svenska folket tycker i frågan. Bara en av tio är för dagens

Frågan om vinster i välfärden är för oss kommunister principiell: privata företag ska inte tillåtas tjäna pengar på ungdomars utbildning eller sjukas behov av vård.

obegränsade vinstutdelning medan 27 procent vill förbjuda vinster

i välfärden helt och hållet.

Det enda partiet i riksdagen som tycker så är Vänsterpartiet vars hela kandidatur i det senaste valet handlade om just ett förbud mot vinster i välfärden. I utbyte mot lovat gehör i frågan har de stöttat minoritetsregeringens budget men de verkar

nu alltså bli snuvade på den konfekten.

FRÅGAN OM VINSTER i välfärden är för oss kommunister principiell: privata företag ska inte tillåtas tjäna pengar på ungdomars utbildning eller sjukas behov av vård. Elever och patienter ska inte vara varor på en marknad, punkt slut. Så fort man tar in ett vinstintresse i exempelvis skolan kommer dessutom eleverna i första hand bli de drabbade av bland annat nedskärningar och mindre lärarledd undervisning – någonstans måste vinsten tas ifrån.

Frågan har dock potential att vara större än så. Det eftersom den i grunden handlar om huruvida vi i samhället ska äga någonting samhällsnyttigt gemensamt eller inte. Den rymmer helt enkelt ett socialistiskt frö, något vi i den progressiva ungdomen

måste ta fasta på.

HÄR OCH NU MÅSTE vi kämpa mot de nyliberala krafterna som sedan 80-talet utarmat den svenska välfärden, där vinstdrivande företag i densamma är ett konkret exempel. Men målet är inte att återgå till någonting som varit utan vi måste blicka framåt.

Vi måste kämpa för ett samhälle där alla elever har rätt till en likvärdig skola, där vi har en sjukvård baserad på våra behov och där vi också äger den ekonomiska makten.

Simon Renner
är redaktör för Rebell

rebell ges ut av
Revolutionär Kommunistisk
Ungdom, Kommunistiska
Partiets ungdomsförbund.

Tidningen är beroende
ungkommunistisk.

Adress:
Rebell
Box 31187
400 32 Göteborg
Tel: 031-244417
E-post: rebell@rku.nu
Hemsida: www.rebell.se

Redaktion:
Moa Hamark,
Jonathan Lagnebjörk,
Nadja Lundberg,
Simon Renner

Prenumeration:
4 nr/år 100 kr

Tryck:
Myran Grafiska

Ansvarig utgivare:
Simon Renner

#4-16

TEMA: OMVÄRLDEN

DETTA NUMMER I URVAL:

HILLARY, USA-IMPERIALISMENS KVNNLIGA ALIBI s. 8-11

Linda Kiibus beskriver i en krönika hur politikern Hillary Clinton inför valet reducerades till att bli kvinnan Hillary Clinton.

ERDOĞAN OCH DEN »DJUPA STATEN« s. 12-17

Joel Assarsson internationell sekreterare i RKU beskriver utvecklingen i Turkiet. Vart är landet på väg och varför misslyckades stadskuppen i mitten av juni?

INTERVJU MED SYRISK KOMMUNIST s. 20-25

Nadja Lundberg har träffat Moustafa Abdanambo som flytt kriget i Syrien. Han kommer från staden Aleppo och berättar i intervjun om när kriget nådde Aleppo och om sin flykt över Medelhavet i båt.

FILIPPINERNA BORTOM MEDIASKUGGAN s. 30-33

Nils Råständer har träffat Asterio Palima, medlem i CCP, det filippinska kommunistpartiet. I Filippinerna har det den senaste tiden hänt mycket, men det skrivs väldigt lite om det i svensk media. I den här artikeln får du veta mer om vem den nya presidenten Rodrigo Duterte är och om Filippinernas historia.

DESSUTOM...

Krönikor i urval: *Världens största strejk, Kuba, blockaden och vägen framåt, Vart är Sydafrika på väg?*
Förbundet: Lyssna på »Röda gardet«!

VAD HÄNDER NU?

DONALD TRUMP - USA:S NÄSTE PRESIDENT

SÅ VAR DET AMERIKANSKA presidentvalet äntligen över. I över ett års tid har vi i det lilla landet lagom i media dagligen blivit matade med de senaste uppdateringarna i valrörelsen.

Den absurda fixeringen kring vem som ska vara ansiktet utåt för världens största och mest

aggressivt imperialistiska land den kommande fyra åren har på ren svenska vara helt sjuk. Ingen annan händelse i världen ägnas hälften så många livesända nyhetstimmar eller genererar lika långa spaltmetrar, frågan är om vår eget riksdagsval ens når upp till den nivån.

DEN »SMUTSIGASTE VALRÖRELSEN NÅGONSIN« vanns tillslut av mutlimiljardären Donald Trump. En kapitalist ut i fingerspetsarna som har spenderat hela sitt liv med att berika sig själv och suga ut andra. Trump är en misogyn klimatförnekare och en populist med en konservativ politisk grundsyn. Kort och gott – en reaktionens man.

Hans sexistiska och rasistiska uttalanden, hans »ickeprofessionella« sätt att föra sig, hans oerfarenhet av politiskt arbete (listan kan göras längre), gjorde att experttyckarna världen över

räknade bort honom som möjlig vinnare. De flesta stämplade honom och hans väljare som idioter. När det stod klart att de haft fel stod många av dem med händerna i skyn och undrade vad det var som hade hänt: hur kunde HAN vinna valet? Hur ska HAN kunna leda världens mäktigaste land?

DEN FÖRKLARING SOM ligger närmast till hands är för att Donald Trump representerar det som Hillary Clinton inte gör. Han lever förvisso sitt liv i absolut lyx – i ett land där så många som 50 miljoner människor är beroende av matkuponger – men han tillhör (än så länge) inte det politiska etablissemanget. Till skillnad

från Clinton kunde han därför på allvar tala om en förändring och vinna amerikaners förtroende.

Det kan vara lätt för en utomstående att sitta på åskådarläktaren och säga si eller så men när man exempelvis lever i arbetslöshet och periferin samtidigt som man inte känner att någon lyssnar på en, varför ska man då inte lyssna på den som säger sig vilja ändra på det när det inte finns något alternativ i den andra kandidaten?

TRUMP GICK TILL VAL på att göra Amerika stort igen genom att bland annat lägga mindre pengar

på militären; han har för övrigt uttalat sig mot invasionen av Irak och Libyen (den senare var Clintons verk som utrikesminister) och han ville riva upp frihandelsavtal för att istället satsa på att skapa jobb på hemmaplan. Två saker som gemene amerikan uppenbarligen upplevde som lockande.

Mot detta stod en Clinton som med Wall Streets uppbackning i princip ville driva samma politik som Obama, det vill säga mer krigshets och ännu fler handelsavtal med en lidande inhemsk produktion som följd. En politik som många amerikaner med rätta är trötta på.

ATT TRUMP LOVAT OCH sagt mycket under sin valkampanj betyder inte att han kommer kunna genomföra det. Något felaktigt brukar man säga att USA:s president är världens mäktigaste man när det snarare förhåller sig så att så länge presidenten dansar efter finanselitens pipa så kan han få ge sken av att bestämma det mesta. Skulle han inte underordna sig kapitalet blir han dock inte långvarig på posten.

Av den anledningen är det högst otroligt att han kommer fortsätta i den aggressiva framtoningen som blev hans signum under valrörelsen. Faktum är att man redan de första dagarna efter valet kunde se en betydligt mer återhållsam och synes mer »politikermässig« Trump.

Även om Trumps möjlighet till större förändring mot den bakgrunden kan tyckas mindre möjlig

– USA:s ekonomi är faktiskt helt beroende av en enorm utgiftspost till det militära komplexet och vapenindustrin – så är hans politik skrämmande på många plan. Han vill exempelvis begränsa möjligheten till abort och i hans vice president Mike Pence finns en fullfjädrad abortmotståndare från den kristna högerfalangen.

Det faktum att det Republikanska partiet nu även har majoritet i senaten och kongressen gör att de kommer ha möjlighet att driva igenom förslag utan ett behov av att söka kompromisser med Demokraterna.

UTGÅNGEN AV DET AMERIKANSKA valet visar att det mesta är möjligt. Få hade kunnat föreställa sig detta för bara några år sedan.

Hur Donald Trump kommer förvalta det bloddrypande arvet från mördarpresidenten Obama återstår att se. Det verkar dock som att Trump redan nu skulle vilja lägga om USA:s mellanösternpolitik. I en TV-intervju bara fyra dagar efter valet talade han hur Rysslands bombande av IS i Syrien var bra och hade hans stöd, och att USA inte borde stödja de grupper som destabiliserar landet. Om detta skulle kan vara en potentiell öppning till ett närmande av slutet på kriget i Syrien återstår att se men klart är att det är ett annat ljud i skällan.

Text: Simon Renner

Hillary, USA-imperialismens kvinnliga alibi

TJATET OM DET AMERIKANSKA valet var under de sista veckorna totalt omöjligt att undvika. Oavsett om jag ville lyssna på radio på jobbet, kolla facebook, stalka gamla klasskompisar på twitter, prata med kollegor eller läsa tidningen – det gick inte att komma ifrån någonstans.

Och överallt verkade det råda konsensus om att Hillary Clinton var det enda och rätta valet. Supportrar intervjuades om vilken stor symbolisk handling det skulle bli med en kvinnlig president. Det delades pedagogiska videos som förklarar att Clintons politik är sansad och human jämfört med Trump. Och DN publicerade artiklar om till exempel »Så påverkas din ekonomi om Trump vinner«.

Så vad sa då alla dessa anhängare? Varför skulle man rösta på Clinton? De vanligast förekommande

argumenten var att hon är kvinna, att hon inte är Trump, att hon har sagt något lagomt snällt feministiskt. Från högerexperter här i Sverige kunde man också få höra att hon skulle vara »bra för ekonomin« – det vill säga försvara frihandelsavtal.

Samtidigt hördes också många supportrar, nästan ursäktande, förklara att de egentligen misstyycker med Clinton på många punkter. Ändå valde de att rösta på henne, för hon skulle vara bättre än alternativet. Ur den grunden växte kvinnoargumentet upp. Clinton är kvinna, och därför spelar det ingen roll att hennes politik är dålig.

FÖR FAKTUM ÄR ATT de flesta amerikaner, oavsett vilken kandidat de stöttat, har en ganska negativ bild av Clinton. Hon uppfattas som lögnaktig,

korrupt, opportunistisk, och som en del av etablissemangen. Och för den som synar hennes politik framkommer också en bild som på många sätt går stick i stäv med den mer medvetna, feministiska väljarens åsikter.

Nedmontering av välfärden, stödet för invasionen av Irak, finansiering från Wall Street och täta samarbeten med storföretag – Clinton står för en på alla sätt aggressivt imperialistisk politik som vill värna kapitalistiska intressen.

ANTINGEN KAN VÄLJAREN försöka hitta på en feministisk förklaring till Clintons aggressiva politik. USA ska (i sann kolonialistisk anda)

»hjälpa« mindre utvecklade länder att bli mer jämställda. Clinton vill ha en stabil ekonomi. Hon stöttar rebeller i Syrien. Och så vidare.

Men då det inte funkar kan man ta till ett annat beprövat knep: man struntar helt enkelt i att prata om hennes politik.

Javisst, Clinton är inte helt perfekt – men hon är i alla fall kvinna! Hon är i alla fall inte Trump!

DET ÄR ETT VÄLDIGT BEKVÄMT argument att lyfta fram. För medan Clintons politik kan granskas och kritiseras, hennes lögn avslöjas, går det inte att förneka att hon är en kvinna. Hon målas upp som

en stark inspirerande förebild, en utsatt kvinna i en hård patriarkal värld, en påminnelse om att även lilla jag kan bli president en dag.

I ivern att motverka Trump glömmar man helt enkelt bort vilken politik Clinton har, och kör på det som alla kan enas bakom. På så sätt flyttas fokus effektivt bort från obekväma diskussioner om Clintons högerpolitik. Det blir inte längre viktigt vad hon faktiskt skulle gjort för kvinnor. Istället handlar det om hur himla coolt det skulle vara om det blivit en kvinnlig president.

TILL SLUT HAMNAR MAN nästan i ett misogynt synsätt. Hillary Clinton råkar ut för det som så många andra framstående kvinnor gjort i historien. Hon görs om från en politiker med en faktisk agenda till en luddig ikon, vars mest framträdande

egenskap är att hon existerar som kvinna. Nu är det så klart inte alls synd om Clinton, som ju till och med gynnades av det, men det hon utsätts för är ett irriterande fenomen som dyker upp i många andra situationer.

HELA DET HÄR SÄTTET att tänka går i linje med en liberal idé om representation som en stor del av vänstern idag drabbats av. Enligt den teorin är det en relevant del i kampen för ett bättre samhälle att förtryckta grupper ska få vara representerade i maktpositioner.

Tanken är att den enskilda stackaren ska kunna se sig själv i viktiga människor och inspireras till att kasta av sig sina bojor. Som en Clinton-anhängare sa i en intervju: »En stor sak med detta val är att Clinton blir USA:s nästa president, som den första kvinnan. Då får jag möjlighet att visa mina döttrar

att det de alltid har hört mig säga – att de kan bli vad som helst i Amerika – också är verklighet.»

SJÄLVA IDÉN OM att man som kvinna kan inspireras av andra kvinnors framgång är väl inte helt orimlig, men problemet blir när folk får för sig att det faktiskt gör någon materiell skillnad för kvinnor i allmänhet att USA får en kvinnlig president. Det mynnar ut i ett extremt liberalt tänkande, där var och en har ansvar för sin egen situation. Enligt det synsättet beror att jag inte tjänar mer pengar egentligen bara på att jag inte har inspirerats nog av starka kvinnor, eller möjligen att min chef inte har inspirerats nog av starka kvinnor.

Men någon riktig förändring kommer ju aldrig att komma ur att vi lägger all vår energi på att skaffa bättre förebilder och försöka få chefer som är mer representativa för hela befolkning-

en. Vill vi åstadkomma något får vi sluta stressa om identiteter och bara göra oss av med cheferna och presidenterna helt och hållet.

DET ÄR KLART ATT MAN kan ha en viss medkänsla för mamman som pratar om sin dotter och andra engagerade Clinton-supportrar, som fullt och visst verkar tro att det faktiskt betyder någonting att ha en kvinnlig president. Men någonstans måste väl

ändå gränsen gå - och för mig går den nog en bra bit innan jag börjar tycka det är coolt med kvinnliga krigsförbrytare.

Linda Kiibus är 18 år gammal och medlem i RKU-Stockholm

Erdoğan och »den djupa staten«

Text: Joel Assarsson

UNDER DET SENASTE året har utvecklingen i Turkiet skapat allt fler nyhetsrubriker, inte minst efter statskuppöversöket i mitten av juli. Att försöka lista ut den definitiva sanningen om vad som hände vid kuppöversöket, och vem som var drivande till det, är en gigantisk uppgift som knappast kommer lösas sittandes här Sverige. Om en sådan sanning någonsin dyker upp återstår att se, men det är inte en kommunistisk roll att sitta och vara konspirationsteoretiker, även om statskupper av sin blotta natur alltid är mer eller mindre konspiratoriska.

Men Turkiet har under de senaste åren en startskottet för kriget i Syrien satt sig själv i mitten av en geopolitisk härv, och balanserar mellan världens supermakter samtidigt som man aktivt deltar i ett angreppskrig mot Syrien och Irak med sina egna intressen i första rummet. För att analysera situationen korrekt bör man därför försöka sätta sig in i den intrikata väv som är Turkiets interna konflikter och försöka reda ut vad det är för motiv som styrt skeendena, och vilka konsekvenser det haft och kommer ha för politiken på ett internationellt plan.

FÖR ATT BÖRJA FÖRSTÅ situationen i Turkiet bör man förstå det politiska landskapet och de idéströmningar som dominerade landet under stora perioder av 1900-talet. Grundandet av Turkiet som republik 1923 innebar att landet omvandlades enligt de kemalistiska principerna, döpt efter den

turkiske nationalhjälten Mustafa Kemal Atatürk.

I hjärtat bestod principerna av turkisk nationalism, republikanism och aktiv sekularism – Turkiet skulle omvandlas från den politiska och ekonomiska efterblivenhet som det Osmanska Riket lämnat efter sig till en modern västerländsk nationalstat.

Denna utveckling tog sig olika uttryck under olika perioder i landet, och särskilt perioden under kalla kriget innebär en intressant och viktig utveckling. För att skydda landet mot såväl en sovjetisk invasion som mot kommunister på hemmaplan upprättas en intern beredskap – kontragerillan –

inom den turkiska militären för att med våld i första hand motarbeta den inhemska vänsterrörelsen.

När Turkiet på slutet av 50-talet hamnar i ekonomiska svårigheter sen de amerikanska ekonomiska bidragen från Marshallplanen och Trumandoktrinen tagit slut, så utgör den anti-kommunistiska militärorganisationen navet för Turkiets första militärkupp när den folkvalda högerpopulistiska regeringen störtas 1960. Regeringen hade antytt planer att knyta ekonomiska band med Sovjetunionen, och anklagelsen mot regeringen i de efterföljande rättegångarna är enkel – den hade brutit mot konstitutionens kemalistiska principer.

GENOM 1970-TALETS vänsteruppsving och efterföljande period av politiskt våld som fulländas med statskuppen 1980 så utvecklas i Turkiet det som

kallas den djupa staten – informella maktstrukturer inom polis, militär och rättsväsende, där kontragerillan återigen utgör en central organisation.

Vad som skiljer den djupa staten från en allmän korruption är att den åtminstone från utsidan har visat sig sammanhållen i att bekämpa det som ansetts vara nationella hot, vare sig det har varit arbetarrörelsen, islamister eller kurdiska separatister. Därmed har också den djupa staten karaktäriserats som ideologiskt sammanhållen bakom nationalismen och sekularismen.

Interna konflikter

SEDAN RECEP TAYYIP Erdogan parti AKP tillträdde till makten 2002 så har den turkiska regeringen befunnit sig i konflikt med det militära ledarskapet och den djupa staten, mycket på grund av att den sekularism som varit utbredd inom militären har kommit i konflikt med AKP:s mer eller mindre islamistiska hållning, och det är en maktkamp som Erdogan hittills har vunnit. Genom två kritiska rättsprocesser mellan 2008-2011 så har AKP brutit ner den djupa staten, och det med populärt stöd.

För många människor innebar rättsprocesserna en förhoppning om uppgörelse med den korruption och historia av rättsövergrepp som funnits i landet, och likhet inför lagen även för de militärer, poliser och domare som berikat sig utifrån sin maktposition i den formella och den djupa staten.

I SLUTÄNDAN KAN MAN inte påstå att förhoppningen har infriats, utan det som har hänt är snarare att situationen blivit mer komplicerad

än någonsin. Jämte den traditionellt sekulära militärmakten och AKP:s regeringsmakt pratar man nu också om den parallella staten, med vilket man menar den islamistiska Gülenrörelsens inflytande i statsapparaten.

Fethulla Gülen är en muslimsk predikant som sedan 1997 är bosatt i USA, och hans rörelse var från början var en av Erdogan allierade. Sedan kemalisterna inom staten pressats tillbaka så placerades många av hans följare på viktiga statliga positioner, men efter protesterna mot Erdogan 2013 och att Gülenrogna åklagare drivit en stort korruptionsärende mot viktiga politiker i AKP-regeringen samma år, så har de två gått skilda vägar.

Alltsedan detta har regeringen jagat gülenisterna inom statsapparaten, samtidigt som man i viss mån har gått kemalisterna inom militären till mötes genom att återuppta och intensifiera kriget mot kurderna.

DET ÄR GÜLENRÖRELSEN som Erdogan direkt riktade skulden för sommarens kuppöversök mot, och den omedelbara följden är att utrensningarna av regeringskritiska röster både inom och utanför staten har nått nya höjder.

Omedelbart så häktades närmare 16 000 människor, främst soldater och personer inom rättsväsendet. Runt 8 000 av dessa arresterades sedan, varav 103 av dessa var generaler eller amiraler. I svallvågorna av kuppöversöket så stängdes 15 universitet och ett tusental privata skolor ner. Erdogan tog tillfället i akt att slå ner mot arbetarrörelsen genom att förbjuda 19 fackförbund och inom

journalistiken har den statliga repressionen blivit särskilt uppenbar, genom nedsläckningen av 16 TV-kanaler, 23 radiostationer, 45 tidningar och 29 bokförlag.

Samtidigt är det viktigt att förstå varför statskuppen var dömd att misslyckas – den svarade inte mot någon klassmässig verklighet. Erdogan har militärledningen och större delen av borgerligheten i ryggen samtidigt som han har ett betydande stöd även i arbetarklassen. De tidigare turkiska statskuperna har varit klassiska kupper där borgerligheten ställts sig mot arbetarklassen, med militären i borgerlighetens tjänst.

Internationell ompositionering

SAMTIDIGT SOM DEN interna konflikten rasat i Turkiet så har landet varit högst inblandat i kriget i Syrien, och under det senaste året har deras involvering nått ett antal kritiska punkter, sedan starten av Rysslands ingripande i Syrien.

Det turkiska intresset för Syrien är något som sträcker sig mycket lång tillbaka i tiden, och länderna har länge legat i konflikt med varandra av ekonomiska och geopolitiska orsaker. Turkiet var tidigt involverat i kriget, man stödde den så kallade Fria Syriska Armén och försedde rebellgrupper med vapen och militärutrustning. Den ryska involveringen i kriget i Syrien har till stor del handlat om att bekämpa dessa grupper, till Turkiets förtret.

Det turkiska nedskjutandet av ett ryskt Sukhoi Su-24 i november förra året ledde till en allvar-

lig och mycket känslig diplomatisk kris. Det var första gången sedan 1952 som ett ryskt/sovetiskt stridsflygplan hade skjutits ner av en NATO-medlem. Knappt en månad före årets kuppförsök så normaliserades dock relationerna mellan Ryssland och Turkiet, genom en formell turkisk kondoleansförklaring för de dödade ryska soldaterna.

SAMTIDIGT HAR RELATIONEN mellan Turkiet och USA blivit allt frostigare. De turkiska attackerna mot USA:s kurdiska allierade har gjort saken minst sagt komplicerad för amerikanerna, och även om inte USA är direkt involverade i sommarens kuppförsök, så är det troligt att de inte skulle haft något direkt emot det om den hade lyckats. Fethulla Gülen – i den mån han faktiskt är inblandad – är något av en favorit bland många inom det amerikanska etablissemangen, och det är troligt att åtminstone Erdogan och AKP ser det som att USA är inblandade i stöten.

Turkiets premiärminister Binali Yildirim förklarade strax efter kuppförsöket att alla länder som står bakom Gülen befinner i krig med Turkiet, en direkt passning till USA med anmärkningsvärt hård ton.

Vad som är uppenbart är att Turkiet just nu navigerar mellan stormakterna, i ett försök att sätta sig själv i bäst position för att främja sina mål. Den turkiska involveringen i kriget i Syrien är i allra högsta grad en fortsättning av detta, och efter sommarens kuppförsök så har det turkiska deltagandet i kriget trappats upp.

FRÅN DEN TIDIGARE MER utomstående positionen av stöd till rebellerna och kränkningar av syriskt gränsterritorium så har Turkiets involvering nu tagit mer konkreta militära former. I augusti inledde Turkiet en regelrätt offensiv i norra Syrien. Officiellt så är målet för offensiven att driva ut Islamiska Staten ur området, men det är ingen hemlighet att den viktigaste prioriteten för offensiven är att förhindra de kurdiska styrkornas frammarsch mot en territoriell förening av de två landområden de kontrollerar i regionen.

När Erdogan talar om att stoppa de ”terrorgrupper som hotar vårt land” så menar han inte bara Islamiska Staten, utan även samtliga kurdiska grupperingar. I denna offensiv så har USA ensidigt ställt sig på Turkiets sida, och sagt att kurderna måste dra sig tillbaka till öster om Eufrat för att få fortsatt amerikanskt stöd.

Mer guld i vågskålen

FRÄCKHETEN USA VISAR när de kräver att deras allierade drar sig tillbaka från en fientlig invasion som sker utan något som helst mandat från den Syriska stat som har laglig rätt till området är talande. USA försöker med detta reparera relationen med Turkiet, landet är fortfarande jämte Israel och Saudiarabien en värdefull allierad i området, och den geopolitiska förskjutning som skulle ske i världen om Turkiet skulle närma sig

Ryssland är säkerligen något de vill undvika med alla medel.

Kanske säger det också mycket om vad läget i kriget mot Islamiska Staten är just nu. Det ligger nog ett skimmer av segervittring över samtliga inblandades aktioner, och samtliga grupper försöker i första hand förbättra sina positioner inför

en kommande fred eller – kanske mer troligt – fortsättningskrig. Turkiet vill absolut undvika formandet av en självständig kurdisk stat, eller ens en federal republik inom Syriens gränser, och försöker därmed med militär makt stoppa kurdernas landvinningar.

KANSKE FINNS DET EN ärlighet i den irredentism och sektarism som präglar den turkiska propagandan om varför man blandar sig in i kriget i Syrien.

Ena dagen talar Erdogan om att skydda sina turkmenska bröder i Syrien, medan han nästa dag talar om de sunniarabiska bröder i Mosul som Turkiet inte tänker svika, uttalanden som varit omåttligt populära på hemmaplan. Den turkiska traditionen av sekulär nationalism ligger därmed på dödsbädden, och dess arvtagare är en nyrenoverad islamistisk nationalism.

Text: Joel Assarsson,
internationell sekr. RKU

VÄRLDENS STÖRSTA STREJK

I BÖRJAN AV SEPTEMBER gick indiska arbetare ut i strejk. En strejk som innefattade allt från lärare till industriarbetare, framför allt inom den offentliga sektorn. Denna strejk kom att bli världshistoriens hittills största, med runt 180 miljoner deltagare.

Detta blev dock inte särskilt uppmärksammat i västvärldens media och knappt alls i Sverige.

Man var kanske mer upptagen av att prata om Apples nya Iphone eller om hur Ryssland bombar den »moderata oppositionens« områden i Syrien. Det kan också bero på att strejken inte drabbade storstäderna, varken New Delhi eller Mumbai påverkades i någon större utsträckning.

När borgerlig media väl rapporterar om strejker är det alltid ur ett perspektiv som beskriver situationen som något slags oberäkneligt oväder eller ett vägarbete som alla tycker är jobbigt och vill ha klart så snart som möjligt. Man fokuserar alltid på problemen, som inställda flyg eller tåg och alla pengar som företagen förlorar istället för att fråga varför arbetarna strejkar. Vad har företagen gjort som fått de anställda att bli missnöjda?

VARFÖR STREJKADE DÅ 180 miljoner indiska arbetare? Vad handlade det om?

Fackföreningarna utlyste strejken efter att förhandlingar med landets finansminister Arun Jaitley misslyckats. För att försöka undvika en strejk gav regeringen ett förslag på höjd minimilön, vilket inte var i närheten av den nivå som man hade ställt krav på och därför bara kunde tolkas

som ett hån mot arbetarna, vilket gjorde att fackföreningarna valde att ta till stridsåtgärder.

Regeringen under premiärminister Narendra Modi har lagt fram förslag på privatiseringar och försämringar inom den offentliga sektorn. Det som de strejkande motsatte sig var regeringens förslag på höjning av minimilönen, vilket man ansåg var för

lite och man motsatte sig även att regeringen vill sanktionera utländska företags verksamhet i landet.

INDIEN HAR EN EKONOMI som växer extremt snabbt och i produktionen ökar arbetsstyrkan med 600 000 arbetare per månad. Regeringen använder detta som motivering till att försöka genomföra privatiseringar i den offentliga sektorn och menar på att det kommer att generera nya jobb, men fackföreningarna menar att en privatisering kommer innebära arbetslöshet och ökad osäkerhet.

Under strejken lyckades fackföreningar stänga ner banker, affärer och skolor i delstaterna Karnataka och Kerala samt på andra platser stänga ner all kollektivtrafik och blockera järnvägsspåren. Det skedde inga större konfrontationer även om ett 20-tal arbetare greps för att ha skadat en av regeringens bussar. Men stora generalstrejker är ingenting ovanligt i Indien, även om denna var förvånansvärt stor så har man de senaste 20 åren haft 16 stora generalstrejker vilket visar på den styrka och kampduglighet som den indiska arbetarklassen har. Att man lyckas ena arbetare i dessa enorma strejker i ett land som är väldigt splittrat i

många olika etniska och religiösa grupper är minst sagt beundransvärt. Indien har en lång historia av klasskamp även om det är dess antikoloniala kamp som det skrivits mest om i historieböckerna.

DEN KOMMUNISTISKA rörelsen i Indien har en lång tradition av massorganisering, strejker och väpnad kamp, en rörelse som genomgått många splittringar och som fortfarande är spretig som en gammal sopkvast.

Under 60-talet växte en stark bonderörelse fram som tog kamp mot de rika jordägarna och den repressiva staten som upprätthåller deras makt. Den indiska bonderörelsen tog till vapen som det enda möjliga kampmedlet och såg Kina och Mao som deras ledstjärna och med flera andra grupper bröt sig ur det gamla kommunistpartiet i Indien vilka hade gått in på en reformistisk väg.

DEN MEST UPPMÄRKSAMMADE av bonderevolterna blev upproret i Naxalbari som gav namnet till de väpnade revolutionärerna Naxaliterna vilka började upprätta baser för gerillakrigsföring. Många av dessa uppror misslyckades, dels på grund av hård repression från den indiska militärmakten men det berodde också på misstag som begicks av den revolutionära ledningen, vilken kollapsade organisatoriskt.

Under 70-talet splittrades den kommunistiska rörelsen ytterligare i flera riktningar vilket innebar att det fanns över ett 30-tal kommunistiska partier och grupper. Splittringarna berodde på flera olika faktorer, dels frågan om olika nationella minoriteters kamp för självständighet mot den Indiska staten, där flera kommunister gick upp i denna kamp och övergav klasskampen. Dels har kastfrågan varit ett

stort problem när det gäller att ena kampen, samt landets stora religiösa motsättningar.

En klyfta som syns tydligt idag är den mellan de två största kommunistpartierna i landet som är rena högerförvridna reformister som länge styrts i vissa delstater och blivit en del av etablissemangen och med den revolutionära gerillarörelsen. Den stora utmaning man står inför är att kunna ena de revolutionära krafterna och bygga broar, framförallt mellan bönderna, de fattiga som står lägst ner i kastsystemet och arbetarklassen i städerna.

MEN TROTS DE ENORMA motsättningar så visar den indiska arbetarklassen hur en benhård kamp går till. Förhållandena är helt annorlunda än i Sverige, vi har inte extrema klassklyftor, fattigdom och en brutala våldsapparat. Men vi står inför samma nyliberalism och nedskärningar som gör situationen ohållbar för samhället och de offentligt anställda i synnerhet.

Så det kanske är dags för en generalstrejk, det skulle chocka hela den svenska borgerligheten och kunna få till stånd en vändning av den ensidiga klasskamp som förs av borgarklassen idag. Vi skulle precis som indierna, grekerna eller spanjorerna och arbetare i alla länder som visat det går att slå tillbaka, kunna stänga ned hela det här jävla landet om vi ville för den makten besitter vi i våra händer trots vilken regering vi har och vilka av svenskt näringslivs lakejer som sitter i riksdagen.

Aske Svedmark är medlem i RKU-Malmö.

INTERVJU MED MOUSTAFA ABDANAMBOO SOM FLYTT KRIGET I SYRIEN

»Innan kriget var det ingen skillnad mellan folk. Ingen frågade dig om du var shia eller sunni, inte alls som det blivit nu.«

Text: Nadja Lundberg

»Mina brorsbarn har inte upplevt annat än krig. De ser sig omkring i **ALEPPO** och tror att det är hela världen.«

LYSEKIL, DEN 20 SEPTEMBER 2016

DET ÄR EN AV DE SISTA FINA sommar dagarna innan hösten. Om några veckor kommer mörkret lägga sig över Lysekil och höststormarna börja dra in längs Bohuskusten.

Senast jag träffade Moustafa Abdanamboo, i mars i år, pratade vi om hur mycket den här staden påverkas av vilken årstid det är. Just nu är den mitt i ett periodskifte, slutet

av sommaren början av hösten. Några husbilar står kvar på parkeringen i Södra hamnen och ännu verkar det gå att dra upp en makrill eller två från bryggorna i Norra ham-

nen, men snart kommer husbilarna vara borta och makrillarna försvinna ut på djupare vatten.

MOUSTAFA BOR I EN LÄGENHET centralt i Lysekil. Han kommer ner och möter mig, orolig för att jag inte skall hitta. Idag slutade han tidigt från sitt jobb, klockan halv fyra, vilket kan tyckas vara en vanlig tid att sluta på för dagen. Men Moustafa arbetar väldigt mycket, med långa dagar och ofta även natt. Jag vet att han skickar pengar till sin familj i Syrien, men när jag en gång kommenterade hans ofta orimligt långa arbetsdagar med att det i alla fall genererar en del pengar, svarade han allvarligt.

- Jag gör det inte för pengarna, tro inte det. Jag gör det för att jag inte kan vara själv med mina tankar och min oro. Jag kan inte som du sitta ner en timme och inte göra någonting. Jag måste hela tiden göra saker för att inte tänka på vad som kan

hända min familj, säger han.

MOUSTAFA ÄR FÖDD och uppvuxen i staden Aleppo i nordvästra delen av Syrien, han är näst yngst i sin syskonskara. Han har flera äldre bröder samt en yngre syster, vilka alla är kvar i Aleppo. Moustafas föräldrar kommer från en liten stad ute på landsbygden.

Hans pappa är från en fattig familj och arbetade under sin ungdom som lantarbetare åt olika bönder, han själv ägde aldrig någon jord. När Moustafas föräldrar

träffades beslutade de att flytta in till Aleppo för att där bilda familj.

Under de första åren gick alla barnen i skolan. Både skola och sjukvård var gratis i landet under Moustafas uppväxt. När de två äldsta sönerna kom upp i universitetsålder fick de börja arbeta istället för att studera vidare. Familjen behövde dra in mer pengar. Moustafa och hans yngre syster fick möjlighet att fortsätta med universitetsstudierna.

Med anledning av sina betyg från grundskolan rekommenderades Moustafa att studera ekonomi på gymnasiet. Han valde att fortsätta sina ekonomistudier på universitetet, vilka även de var gratis. Då han var klar med sin utbildning började Moustafa arbeta på en bank. Jag ber Moustafa berätta om tiden innan kriget bröt ut. Han tänker efter en stund, sedan säger han.

- Innan kriget var det ingen skillnad mellan folk.

Alla hade rätt att studera, ingen frågade dig om du var shia eller sunni, inte alls som det blivit nu. Det fanns knappt några konflikter mellan religiösa grupper i landet. Jag brukade ofta äta middag hos mina kristna grannar. Att jag kallar mig kommunist och inte är religiös var inget som någon ifrågasatte.

Det finns personer i Syrien som inte vet vad kommunism innebär, bara

att man som kommunist inte tror på någon gud. Jag lärde mig ingenting om kommunism eller socialism i skolan, däremot var det mycket propaganda från Baathpartiet, som

regerar i landet. Kommunistpartierna i Syrien är små och splittrade, jag var aldrig engagerad i något parti men har alltid kallat mig kommunist. Innan kriget fanns det mycket fattigdom i Syrien, men ingen svalt. I landet fanns då ett talesätt som löd: Ingen går och lägger sig hungrig i Syrien, säger han.

- När »den arabiska våren« pågick tittade vi på bilderna från Tunisien, Egypten och Libyen och tänkte att det kommer aldrig att hända här i Syrien. Det tänkte vi för att vi hade det relativt bra och regeringen var stark och hade kontroll över befolkningen, säger Moustafa.

Vad hände när protesterna nådde Aleppo?

- En dag satt jag på ett café i området Seifadaule i Aleppo. I caféet stod en TV på i bakgrunden, det var al-Jazeera som rapporterade från samma stads-

del i Aleppo som jag just då befann mig i. De sa att det var skottlossning och att regeringen just nu sköt folk. Men det stämde inte. När jag såg mig omkring var det helt lugnt. Jag gick ut på gatan utanför caféet och där var det många som protesterade mot regeringen. Men det var helt fredligt, det fanns ingen som hade vapen. Man protesterade och visade

missnöje mot regeringens reformer. Al-Jazeera måste ha tagit bilder och filmer någon annanstans ifrån, eller använt Photoshop. De har gott om pengar och kan göra sådant, dessutom kommer de från Qatar

som har intressen av att förstöra i Syrien. Qatar tillsammans med USA och Saudiarabien gillar inte regeringen i Syrien, de vill avsätta al-Assad, berättar Moustafa.

HAN BERÄTTAR VIDARE om de många väpnade grupper som finns i Syrien.

- De första beväpnade grupperna i Syrien fick sina vapen från Turkiet och bestod inte, som många av grupperna gör idag, av folk utifrån. Det var mestadels syrier som kom från landsbygden. Men sedan kom det grupper med mer ekonomiska och materiella resurser som al-Nusra som fått mycket pengar från bland annat Saudiarabien, säger Moustafa.

Han fortsätter berätta om al-Nusra. - De är mycket religiösa och de sökte upp fattiga syrier ute på landet och betalade dem pengar för att gå med

»Det var barn med på båten, som nu också låg i vattnet. Många av barnen skrek i ren panik, vi vuxna försökte hjälpa dem.«

i al-Nusra. Dessa grupper började sedan samarbeta mot al-Assad. De gick in i städer och dödade poliser för att kunna ta kontroll. Människorna i de syriska städerna väljer ofta att följa den som har makten, detta gäller både regeringen och de beväpnade rebellerna, för att de var rädda för sina och sina familjers liv. I områden där al-Nusra tagit makten slutade lagar och regler att gälla, istället gällde bara Koranen och deras tolkning av den, säger han.

MOUSTAFA BERÄTTAR VIDARE om när Islamiska staten kom till Aleppo.

- Det var i staden Raqqa i norra Syrien som Daesh (Islamiska Staten) först tog kontroll. De misshandlade många och införde specialregler, bland annat fick inte tjejer gå ut själva. Daesh består knappt av några syrier, det är folk som kommer utifrån, många från Libyen och Tjetjenien. I staden Idlib, som ligger ganska nära Aleppo började al-Nusra att växa. Det var därifrån de kom när de invaderade Aleppo, de ville ha kontroll över hela staden. Man sköt mot regeringen, som då sköt tillbaka. Regeringen skickade flygplan mot al-Nusra, som också dödade många civila. Sedan kom även Daesh till Aleppo, de stred mot både regeringen och al-Nusra. Vid det här laget fanns det inget vatten och ingen elektricitet i Aleppo, berättar Moustafa.

Hur var det att leva i Aleppo under den här tiden?

- Det kunde gå femton dagar utan att vi hade tillgång till vatten. Det var Daesh som hade kapat av vattenrören. Det var svårt att leva, ibland gick det inte att få tag i mat. Om man väl hittade någon

som sålde mat kunde priserna variera jättemycket, beroende på om det kommit in transporter nyligen eller inte. Ena veckan kunde en påse bröd kosta 15 lira (också kallat syriska pund), några dagar senare kostade en likadan brödpåse 500 lira. Man började sälja för gammal mat till folk billigare. Alla i Aleppo blev snabbt fattigare och det fanns inte längre några jobb att få, berättar Moustafa.

Berätta om hur du tog dig till Sverige?

- Jag lyckades ta mig in i Europa på tredje försöket. Jag flydde först till Turkiet, för jag var rädd för att ta en båt. Jag visste att många dog på Medelhavet. Mitt första försök var att ta mig till fots över gränsen mellan Turkiet och Grekland. Jag hade betalat massa pengar till en människosmugglare som lovat att hjälpa mig och många andra att ta oss till Europa. Vi fördes ut i skogen, där de sedan bara lämnade oss, vi var lurade. Efter detta försökte jag ytterligare en gång korsa gränsen, även den här gången till fots men utan hjälp. Då också

detta misslyckades bestämde jag mig tillslut att ta en båt. Båten som skulle föra oss över Medelhavet var minimal, bara några meter, trots det var vi kanske 30 personer ombord, säger Moustafa.

Han berättar vidare. - Resan kostade mig 1 200 euro, vilket var i stort sett alla pengar jag hade. Vi kom inte långt innan båten gick sönder, den var för överbelastad. I två timmar fick vi ligga i vattnet, långt ifrån alla hade flytvästar. Det kostade mycket extra pengar att få en flytväst under resan. Det var barn med på båten, som nu också låg i vattnet. Många av barnen skrek i ren panik, vi vuxna försökte hjälpa dem.

Efter att vi legat i vattnet i två timmar kom den

grekiska polisen och plockade upp oss. Några av oss blev illa behandlade, till och med misshandlade. Men jag klarade mig. Under turen mot land hjälpte jag en kvinna med ett litet barn. Jag var väldigt yr och medtagen efter att ha legat i vattnet så länge. Jag hamnade på ett sjukhus på Rhodos och fick stanna där i tre dagar. Efter 20 dagar på ön Rhodos kunde jag ta mig vidare till Aten. Jag ville hela tiden till Sverige eftersom jag hade hört att Sverige är ett bra land att bo och leva i, säger Moustafa.

HAN FORTSÄTTER BERÄTTA om sin resa genom Europa, mot Sverige. - Genom att återigen ta hjälp av en människosmugglare lyckades jag ta mig till Italien. Väl där kände jag ingen och hade inga pengar kvar. Tre dagar gick jag utan mat. Jag gick till ett köpcenter varje dag för att kunna ladda min telefon. Där var det en tjej som efter några dagar kände igen mig och frågade om jag inte hade någonstans att bo. Hon ville hjälpa mig, och jag valde tillslut att lita på henne. Jag fick mat och kläder, bodde hos henne i ungefär femton dagar.

Jag fick låna pengar av en kompis och lyckades ta mig vidare till Tyskland, där jag blev tagen av polisen två gånger, först i Hamburg sedan i Berlin. Av någon anledning lät de mig bara gå, och jag kunde fortsätta mot Köpenhamn och sedan Malmö. Jag kom till Sverige 2014 och kände ingen.

Först bodde jag i Lund och mådde mycket dåligt. Jag försökte studera svenska på egen hand, men kunde inte fokusera. Börja studera i skolan fick jag inte göra förrän jag fått mitt uppehållstillstånd, som jag tillslut fick. Då lämnade jag Lund och reste på vinst och förlust till Lysekil. Jag visste inte ens var det låg, att det var vid havet hade jag ingen aning om. Jag började jobba på en pizzeria och studerade svenska.

Vad är ditt intryck av Lysekil?

-Jag lärde känna många i Lysekil som jag tycker mycket om. En familj som betyder mycket för mig lärde jag känna när jag och min kompis stod och fiskade i Norra hamnen förra sommaren. Familjen hjälpte mig få en praktikplats på Gullmarsgymnasiet där jag var under nästan fem månader arbetade som språkstödare. Egentligen skulle jag bara

hjälpa till som extra stöd på mattelektioner, men många som flytt hit mår dåligt och behövde också stöd gällande saker utanför skolan. Det fick mig att känna mig otillräcklig när det var så många som mådde så dåligt. Jag kunde inte hjälpa alla, samtidigt mådde jag själv dåligt och oroar mig mycket över min familj som är kvar i Aleppo.

Vad tror du om framtiden i Syrien, när kommer kriget att ta slut?

- Kriget kommer att ta slut först när stormakterna vill det. Jag vill inte tänka på det, men när jag föreställer mig Syriens framtid så kanske det kommer att bli som i Irak, att landet delas. Folket i Syrien har inte startat kriget och kommer inte att kunna stoppa kriget, det ligger inte i deras händer. Mina bröders familjer har skaffat barn under kriget. Jag hade sagt åt dem att vänta, men de ville fortsätta sina liv som vanligt, vilket jag kan förstå. Men deras barn har inte upplevt annat än krig. De ser sig omkring i Aleppo och tror att det är hela världen, och att det alltid kommer att vara så. Men samtidigt, vad hade det funnits kvar av det palestinska folket idag om de inte fortsatt att leva och kämpa, säger Moustafa Abdanamboo.

Text: Nadja Lundberg

B₃ R₁ E₁ X₈ I₁ T₁

- och Storbritanniens framtid

SOM DE FLESTA SÄKERT vet om blev det seger för Brexit i juni. En knapp majoritet för ja-sidan i folkomröstningen innebär att Storbritannien, en av de största ekonomierna i världen och Europa, kommer inleda förhandlingar om att lämna den Europeiska unionen.

Folkomröstningen var ett löfte från före detta premiärminister David Cameron inför valet förra året. Under kampanjen inför omröstningen var majoriteten av etablissemangen för att stanna – likaså var det den linje media höll på.

Det enda stora partiet som var för utträde var UKIP som står till höger om Conservative Party och kan närmast jämföras med Sverigedemokraterna. Beslutet hann inte ens mottas innan opinionsbildare och delar ur finanseliten började tala om hur man borde rösta en gång till eller försöka luckra upp omröstningen på andra sätt.

NÄR VALRESULTATET HADE presenterats meddelade premiärminister David Cameron sin avgång med budskapet att han inte kunde styra landet i fortsättningen, då han hade företrätt stanna-sidan.

Ungefär en månad senare tog Theresa May över posten och därmed hade Storbritannien fått sin andra kvinnliga premiärminister. Theresa May

tillhör den nyliberala delen av Conservative Party och har Margret Thatcher högst upp på sin lista över inspirationskällor.

MINDRE ÄN TVÅ VECKOR efter omröstningen gick partihögern i Labour ihop och krävde nyval av partiledare eftersom de ansåg att Jeremy Corbyn skulle driva deras parti tillbaka mot deras

socialdemokratiska rötter. Labour var en gång som sossarna i Sverige men kan idag liknas vid folkpartiet, ett socialliberalt parti helt enkelt.

Som väntat blev det ännu en seger för Jeremy Corbyn i valet av partiledare och i sitt segertal nu i september manade han till ett enande av partiet.

DET HAR MINST SAGT varit en kaotisk sommar för politiken i Storbritannien. Bara dagar efter omröstningen krävde SNP, Scottish National Party, en ny folkomröstning om skotsk självständighet. Detta eftersom de menar att Skottland har mycket mer att vinna på ett medlemskap i EU än ett utträde.

EU visade redan från början sitt missnöje med en folkomröstning om utträde och har sedan omröstningen låtit meddela hur beklagligt det är med Brexit. Samtidigt har flertalet ledamöter i EU-

kommissionen gått ut och menar att Brexit är ett misslyckande för EU och att det är ett tecken på att EU går mot sin död.

Flera politiker runt om i Europa har ställt krav på sina regeringar att utlysa val om deras EU-medlemskaps varande eller icke-varande. Främst är det då högerextrema politiker som hörs i de stora medierna. I Sverige har dock EU-motståndet i huvudsak företräts av vänstern och det är av stor vikt att det förblir så.

VAD KAN MAN DÅ dra för slutsatser av omröstningen? Det första som säkert går att säga är att vi kan börja se slutet för den nyliberala allians som var dag trycker ner Europas arbetarklass i smutsen. Brexit kommer gå till historien som startskottet för EU:s undergång. Det budskap som skickas från ja-sidan ut till resten av Europa skänker hopp om att det kan upprepas på hemmaplan.

Här i Sverige finns mycket möjligheter att plocka upp den frågan och kräva av våra politiker att även vi skall ha en folkomröstning om vårt medlemskap i EU. Svenska befolkningens missnöje för EU är minst lika stort, om inte större, som den brittiska befolkningens. Framåt för Svexit!

Här i Sverige finns mycket möjligheter att plocka den frågan och kräva av våra politiker att även vi skall ha en folkomröstning om vårt medlemskap i EU.

MEN HUR KOMMER LIVET förändras den närmaste framtiden för den vanlige engelsmannen, skotten eller varför inte nordirländaren?

Först och främst måste politikerna i Westminster diskutera hur de ska möta EU under utträdet och sedan måste dessa politiker åka till Bryssel och tala om allt möjligt i två år innan Storbritannien officiellt har lämnat EU. Därför kan vi inte se effekterna än av Brexit mer än till exempel att det brittiska pundet sjönk som en sten dagarna efter omröstningen för att sedan stabilisera sig igen.

DEN SUMMA PENGAR SOM gått till EU i form av medlemsavgift från Storbritanniens statskassa kan nu användas till annat, men förmodligen kommer de gå till att förbättra för företag och borgare.

Förhoppningsvis skulle man kunna ana en förändring i det brittiska samhällsklimatet. Kanske kommer den här omröstningen leda fram till något nytt i europeisk politik, ett avbrott från de högerextrema strömningar som dagligen förstör för arbetarklassen världen över. Det folkomröstningen framför allt visar på är att det går att besegra eliten, trots deras överlägsna resurser.

Text: Arvid Gustafsson

Filippinerna bortom mediaskuggan

FÖR ATT VARA ETT LAND där så mycket pågår är rapporteringen från Filippinerna väldigt begränsad här i Sverige. En del saker bryter dock igenom mediaskuggan, kanske framförallt deras nye president, Rodrigo Duterte, dennes konflikt med USA och pågående förhandlingar med NDF, Nationella Demokratiska Fronten. NDF är en koalition bestående av CPP, det filippinska kommunistpartiet, och dess väpnade gren, »Folkets Armé«, men också av 14 andra organisationer som representerar arbetare, fiskare, bönder och ursprungsfolk.

Att få en rättvis bild av internationellt spel och kommunistiska rörelser i andra länder är inte det lättaste. Framförallt om man ska förlita sig på konventionell media och allmänt googlande. Därför var det en väldig tur att jag uppmärksammades på en föreläsning med exilfilippinern och CCP-medlemmen Asterio Palima. Vad kan vara ett bättre sätt att få klarhet i ett lands utveckling än att fråga någon som befunnit sig mitt i händelserna?

Asterio har levt i Sverige som politisk flykting sedan 1983 och levde innan dess under jord i Filippinerna sedan 1972.

Idag är han med i den delegation från NDF som förhandlar med regeringen om sociala reformer och den vapenvila som undertecknats i augusti.

ASTERIO BÖRjade sitt FÖREDRAG med att ta upp några dagsaktuella händelser. Samma vecka som föreläsningen hölls, på tisdagen den 18:e oktober, skedde stora protester utanför USA:s ambassad i huvudstaden Manila. Protesterna urartade i kravaller när polis ingrep, och fasansfulla bilder på polisbilar som medvetet körde över demonstranter har cirkulerat på internet.

Den nyvalde president Duterte har tagit avstånd från USA och satt sig i förhandlingar med Kina. Presidenten, vars motstånd mot den amerikanska dominansen i landet har stort stöd bland befolkningen, har bland annat gjort sig känd

i västerländsk media för att ha kallat Obama för »son of a bitch«.

FÖR ATT KUNNA FÖRSTÅ den rådande situationen behövs en historisk genomgång. Fram till 1898 var Filippinerna koloniserat

av Spanien, då det Spansk-Amerikanska kriget bröt ut. I samband med det kördes de spanska kolonisatorerna ut, men det dröjde bara några månader innan USA invaderade. Under

förhandlingar i Paris hade Spanien överlåtitt Filippinerna till USA. Något den nyutropade filippinska republiken, den första i Östasien, naturligtvis inte accepterade.

Kriget mot USA, vars massakrer och konsekvenser dödade så mycket som 10 procent av befolkningen, pågick fram till 1913 då amerikanerna segrade. Filippinerna förblev sedan amerikansk koloni fram till 1941 då de ockuperades av Japan, och fick tillslut sin självständighet 1946. Det är alltså inte svårt att förstå varför amerikanska bolag fortfarande dominerar ekonomin i landet.

FILIPPINERNA ÄR ETT LAND med stora rikedomar i form av naturresurser och vid mitten på 1960-talet var det ett av Asiens rikaste länder. Idag är det värre ställt.

När jag under föredraget frågade Asterio vad som hände där emellan skrattade han till och svarade med ett namn: Ferdinand Marcos. Marcos valdes till president 1965. På 70-talet växte en våg av protester mot amerikanskt inflytande, och 1975 utlystes undantagstillstånd. Från dess, fram till sin

flykt i exil 1986, hade Marcos diktatorisk kontroll över landet och gjorde sig och sin familj otroligt rika på det filippinska folkets bekostnad.

Sedan demokratins återkomst har mycket hänt och situationen har varit allt annat än

stabil med ett ständigt pågående inbördeskrig mellan regeringen och NDF:s väpnade gren. Fredsförhandlingarna har pågått sedan 1991, men det är alltså först i augusti i år som en vapenvila uppnåtts.

MEN SÅ TILL DEN RÅDANDE situationen.

Filippinerna av idag är ett land med enorma klasskillnader. En person från den rikaste procenten av befolkningen äger och tjänar så mycket som 30 000 gånger så mycket som en person från de fattigaste trettio procenten. Denna elit har allt sedan diktaturen under Marcos starkt inflytande över polis och militär, och deras rikedom och dominans är starkt knutna till det koloniala förhållandet med USA.

Detta förhållande är en av de stora kampfrågorna för NDF, och deras förhandlingar med den nyvalde president Duterte regering handlar till stor del om sociala reformer. Att få bort utländskt inflytande över ekonomin, industrialisera landet och reformera jordägandet.

Det är lätt att förstå varför den filippinska överklassen gör allt i sin makt för att torpedera dessa förhandlingar. Polisens angrepp på demonstrationen utanför den amerikanska ambassaden är ett tydligt exempel på just detta. Ett annat exempel är hur militären, trots vapenvilan,

fortsätter sina operationer på landsbygden mot bland annat ursprungsbefolkningen. Det är mycket på grund av detta som NDF, och framförallt CPP:s väpnade gren, vägrat lämna ifrån sig sina vapen.

DEM ÄR DÅ DENNE PRESIDENT Duterte? Rodrigo Duterte började sin karriär som jurist i staden Dubau, en stad som för 20 år sedan var hårt plågad av mord, drogrelaterad kriminalitet och dödspatruller. Idag, efter att bland annat Duterte varit dess borgmästare, är situationen betydligt förbättrad. Under sin presidentkandidatur lovade Duterte att göra det han gjort i Dubau i hela

Filippinerna. Löften om hårda tag mot narkotikan och en vardaglig retorik gjorde honom till en populär kandidat.

Men enligt Asterio var det inte bara det. Duterte kommer inte heller från eliten, han var till och med aktivist i rörelserna mot Marcos, och hade under sin kampanj historiskt lite bidrag från företag men en hel del från frivilliga bland den arbetande befolkningen.

Duterte erbjöd till och med NDF fyra platser i regeringen, något de dock tackade nej till. NDF ville inte sitta i styrande position innan ett program för sociala reformer förhandlats fram.

DET KANSKE LÅTER SOM en drömpresident för kommunisterna, men Asterio påminner om att Duterte fortfarande är en representant för det rådande systemet, där elitens och USA:s makt

består. Kampen om detta pågår inom regeringen. NDF stödjer allmänt presidentens sida, men tänker inte lägga ner sin egen kamp.

USA:s inblandning och intressen i Filippinerna är själva i centrum av konflikten. Även om han nu tonat ned sitt avståndstagande representerar Duterte en brytning mot det tidigare så starka amerikanska inflytandet. De fem militärbaser USA har i landet ser ut att bli kvar för närvarande, men närmandet till Kina, Ryssland och Brasilien utgör ett definitivt hot mot amerikanska intressen i regionen.

Att Duterte inte är USA:s favorit är uppenbart.

Att Duterte inte är USA:s favorit är uppenbart. Den internationella svartmålningen är tydlig. Till och med i svensk media märks den av, där Duterte bland annat kallats »vänsterns Donald Trump«.

Den internationella svartmålningen är tydlig. Till och med i svensk media märks den av, där Duterte bland annat kallats »vänsterns Donald Trump«. Även i den inhemska stormedian är Duterte en impopulär karaktär.

DETTA GÖR ASTERIO OROLIG för framtiden.

Utvecklingen påminner en del om den i Latinamerika, där svartmålning av progressiva ledare och »soft coups«, mjukare juridiska statskupper, blivit en allt vanligare taktik. Är det något vi kan få se försök till i Filippinerna?

Asterio säger att så mycket väl kan bli fallet. Även i hemlandet finns samma farhågor, där CPP gått så långt som att säga att de skulle försvara presidenten i händelse av statskupp. Om det blir nödvändigt återstår att se.

Text: Nils Råstander

KUBA, BLOCKADEN OCH VÄGEN FRAMÅT

Text: Ivo Thomasson

SOMRAS RESTE JAG till Kuba för att studera spanska under en månad på universitetet i Cienfuegos. Det var ingen brigadresa, då jag inte deltog i några politiska aktiviteter kan jag inte ge en exakt bild av det politiska läget på Kuba, istället tänkte jag diskutera hur Kuba porträtteras och diskuteras i västlig media och varför det är högst relevant att som kommunist vara på det klara med det.

FRÅN MINA VÄNNER och bekanta som inte är uttalade Kubavänner kan reaktionerna på att jag skulle resa snabbt organiseras in i två fack: 1: Vad roligt att du ska få se hur det ser ut, nu innan allt förändras. 2: Vad roligt att du ska få se alla de fina gamla bilarna.

Jag är inte den som polemiserar runt icke illvilliga kommentarer som dessa på plats, men i och med att jag fick höra samma sak om och om igen och med bilden jag fick av nuläget Kuba i åtanke vill jag dela med mig av en analys.

Värt att säga är att de två ovannämnda diskussionsämnena även framkom ofta när jag pratade med andra turister på Kuba. Bil-grejen är ju egentligen bara en harmlös banalitet, tydligt framgick det att kubanerna själva var utled på det ständiga reparationsarbetet, svårmanövrerbarheten och den generella osäkerheten i veteranbilarna. Vad jag vill ägna desto mer tid åt att diskutera är bilden av läget på Kuba som den första punkten är ett uttryck av och som så många uppenbarligen hyser.

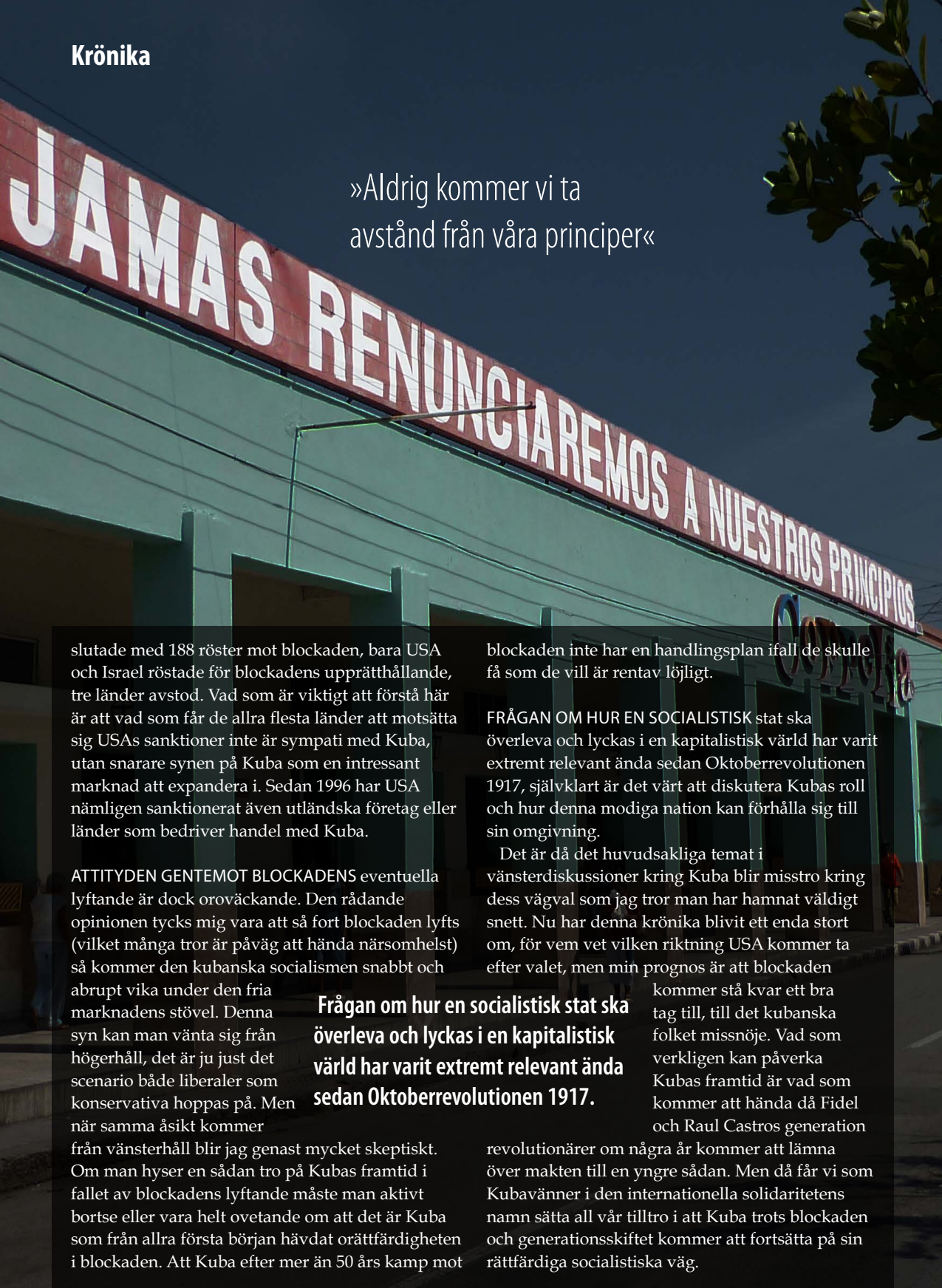
GRUNDEN TILL DENNA BILD lades mycket snabbt då Obama i december 2014 tillkännagav att ett tinande av relationerna länderna emellan skulle påbörjas.

På nätet kan man läsa talet i vilket den amerikanska presidenten krasst erkänner att blockaden som metod för att krossa socialismen på Kuba inte fungerar, det framgår tydligt att denna policyändring inte innehåller en gnutta välvilja mot Kubas väg utan blott är en ny strategi i USA:s kamp mot allt progressivt.

DETTA OBAMAS DECEMBERTAL verkar ha etsat sig fast i medvetandet på många människor till den grad att man kunde tro att McDonalds kommer öppna sin nya filial i Havanna imorgon ifall man

talar med dem. Sanningen är att väldigt lite konkret har skett i relationerna mellan USA och Kuba och att den rättsvidriga blockaden står kvar, om än med några ynka skrämor.

Anledningen till att Obama inte kunnat få igenom sin idé är nog till stor del på grund av den grupp reaktionära kuban-amerikaner som gärna ser det kubanska folket svälta hellre än att den kubanska staten vinner ett slag i vilket de alltid kämpat på rätt sida. Dessa exilkubaner har fått stort inflytande i amerikansk politik (främst den allra mest högervidriga) och många kongressledamöter är rädda för att förlora röster om de skulle gå emot Miamikubanernas lobby. I världssamfundet som helhet finns det få som stödjer blockaden, det senaste referendumet i FN:s generalförsamling

»Aldrig kommer vi ta
avstånd från våra principer«

slutade med 188 röster mot blockaden, bara USA och Israel röstade för blockadens upprätthållande, tre länder avstod. Vad som är viktigt att förstå här är att vad som får de allra flesta länder att motsätta sig USAs sanktioner inte är sympati med Kuba, utan snarare synen på Kuba som en intressant marknad att expandera i. Sedan 1996 har USA nämligen sanktionerat även utländska företag eller länder som bedriver handel med Kuba.

ATTITYDEN GENTEMOT BLOCKADENS eventuella lyftande är dock oroväckande. Den rådande opinionen tycks mig vara att så fort blockaden lyfts (vilket många tror är på väg att hända närsomhelst) så kommer den kubanska socialismen snabbt och abrupt vika under den fria marknadens stövel. Denna syn kan man vänta sig från högerhåll, det är ju just det scenario både liberaler som konservativa hoppas på. Men när samma åsikt kommer

från vänsterhåll blir jag genast mycket skeptiskt. Om man hyser en sådan tro på Kubas framtid i fallet av blockadens lyftande måste man aktivt bortse eller vara helt ovetande om att det är Kuba som från allra första början hävdade orättfärdigheten i blockaden. Att Kuba efter mer än 50 års kamp mot

blockaden inte har en handlingsplan ifall de skulle få som de vill är rentav löjligt.

FRÅGAN OM HUR EN SOCIALISTISK stat ska överleva och lyckas i en kapitalistisk värld har varit extremt relevant ända sedan Oktoberrevolutionen 1917, självklart är det värt att diskutera Kubas roll och hur denna modiga nation kan förhålla sig till sin omgivning.

Det är då det huvudsakliga temat i vänsterdiskussioner kring Kuba blir misstro kring dess vägval som jag tror man har hamnat väldigt snett. Nu har denna krönika blivit ett enda stort om, för vem vet vilken riktning USA kommer ta efter valet, men min prognos är att blockaden kommer stå kvar ett bra tag till, till det kubanska folket missnöje. Vad som verkligen kan påverka Kubas framtid är vad som kommer att hända då Fidel och Raul Castros generation

revolutionärer om några år kommer att lämna över makten till en yngre sådan. Men då får vi som Kubavänner i den internationella solidaritetens namn sätta all vår tilltro i att Kuba trots blockaden och generationsskiftet kommer att fortsätta på sin rättfärdiga socialistiska väg.

Frågan om hur en socialistisk stat ska överleva och lyckas i en kapitalistisk värld har varit extremt relevant ända sedan Oktoberrevolutionen 1917.

ANC, AFRICAN NATIONAL CONGRESS, en koalition bestående av socialdemokrater, COSATU, Sydafrikas LO och Sydafrikas kommunistparti tog makten i landet 1994. Nelson Mandela blev den första presidenten i ett Sydafrika där hela befolkningen hade rösträtt, en monumental vinst för Sydafrikas svarta befolkning som under lång tid levte under ett brutalt förtryck från apartheidregimen.

Nelson Mandela var en sydafrikansk frihetskämpe och medlem i Sydafrikas kommunistiska parti, vilket bannlystes då de första apartheidlagarna trädde i kraft. Under apartheidsystemet förnekades den svarta delen av landets befolkning sina politiska, sociala och ekonomiska rättigheter. Apartheidregimen fick stöd från bland annat USA och Sveriges borgerliga partier. Mandela själv satt i fängelse från 1964 till 1990 för hans roll som befälhavare i Umkhonto We Sizwe, »Nationens Spjut«, ANC:s väpnade organ. Sedan deras vinst i valet 1994 har ANC haft en monolitisk roll i Sydafrikas politiska landskap där de har vunnit varje val sedan 1994 med minst 60 procent.

I VALET 2014 STÄLLDE ett nytt parti upp för första gången EFF, Economic Freedom Fighters. Under ledning av Julius Malema, ANC:s ungdomsförbunds tidigare ordförande, lyckades man få 6,4 procent. EFF beskriver sig själva som ett marxist-leninistiskt parti med inspiration från den franska författaren Frantz Fanon samt Burkina Fasos tidigare president och frihetskämpe Thomas Sankara.

Deras största fråga är att den jordbruksmark

som ägs av de vita storbönderna skall exproprieras, utan kompensation, och ges till den svarta befolkningen. ANC köper upp mark av jordägarna men detta har varit en långsam, dyr och generellt misslyckad process. En annan anledning till splittringen och EFF:s framgångar är på grund av ANC:s många olika skandaler, allt från ANC:s ledare Jacob Zuma och partimedlemmar nära honom påstådda korruption gällande massakern i Marikana 2012. Då dödades 47 personer som följde av att polisen öppnade eld mot strejkande gruvarbetare, regeringen fick motta hård kritik för deras roll i denna massaker.

SYDAFRIKA ÄR GIVETVIS INTE isolerat från resten av världen och nyliberalismen härjar där precis som i Sverige, detta tillsammans med ANC:s skandaler

I Sydafrika så lever klasskampen och så länge som folket kämpar för sin framtid så kan ännu Mandelas dröm om ett Sydafrika där den svarta majoriteten bryter den ekonomiska apartheid och lever i självständighet bli sann.

kan vara två av orsakerna till EFF:s framgångar. Jag finner det intressant att folkets reaktion mot ANC är att vända vänsterut istället för högerut som här. Jag vill hoppas på att anledningen för det är att Sydafrikas folk redan har levt under en brutal

högerregim och har tagit lärdomar från högerens brutalitet.

I Sydafrika lever klasskampen och så länge som folket kämpar för sin framtid, så kan ännu Mandelas dröm om ett Sydafrika där den svarta majoriteten bryter den ekonomiska apartheid och lever i självständighet bli sann.

Cristian Olave är 21 år och medlem i RKU-Kristianstad.

ATT KÖPA OCH SÄLJA ETT barn

ADOPTION – ENLIGT Nationalencyklopedin att uppta en person som sitt eget barn. Detta har varit tillåtet rent juridiskt sedan 1917 i Sverige, även om det såklart förekommit ännu längre tillbaka i tiden att man av olika anledningar tagit hand om andras barn som sina egna. I Sverige är alla adoptioner starka sedan år 1959. Stark adoption innebär att alla juridiska band bryts mellan barnet som adopteras och dess biologiska släkt. Det innebär också att en adoption inte kan upphävas.

MAN BRUKAR SKILJA på två olika sorters adoption. Dels finns den nationella adoptionen som innebär att ett barn adopteras inom ett och samma land. Att ett nyfött eller mycket litet barn lämnas till nationell adoption är numera ovanligt i Sverige, utan det brukar framförallt

handla om så kallad närståendeoption – att man adopteras sin partners barn, till exempel, eller att man adopterar ett barn man varit familjehemsförälder åt.

Går man bara 50 år eller mera tillbaka i tiden var det däremot betydligt vanligare med nationell adoption. Att den nu minskat kan bland annat tänkas bero på tillgången till preventivmedel, och på att det blev lättare under folkhemsåren att ta hand om sina barn, bland annat med tanke på barnomsorgen som byggdes ut på 60-talet. Tabu kring att vara ensamstående mamma minskade också under denna tid, vilket givetvis gjorde det lättare att behålla det barn som fötts utanför äktenskapet.

SEDAN FINNS DEN INTERNATIONELLA adoptionen, eller transnationell som den också kallas ibland. Det betyder helt enkelt att ett barn adopteras från

ett land till ett annat. I Sverige är den internationella adoptionen den vanligaste formen av adoption, och de flesta barnen som adopteras till Sverige föds i Kina, Indien och Thailand.

Internationell adoption har förekommit i Europa ungefär sedan andra världskriget. Många föräldrar i de krigsdrabbade länderna tvingades då adoptera bort sina barn för att kunna säkra deras liv och ge dem en trygg tillvaro, och den allmänna synen på adoption var då att det var en tillfällig lösning på en kris – kriget. Barnen skickades till

andra länder i Europa där det rådde fred, och även över Atlanten till USA. Till Sverige skickades många finska barn, och medan vissa återvände hem efter krigets slut stannade andra kvar och adopterades av sina fosterfamiljer.

EFTER 1945, NÄR KRIGET tagit slut, minskade dessa adoptioner. I Sydostasien bröt dock snart nya krig ut, i Korea 1950 och senare också i Vietnam år 1957. Imperialismen med USA i spetsen ville stoppa socialismens framväxt i de båda länderna. Återigen började barn adopteras, nu från dessa länder, och återigen sågs adoption som ett sätt att hjälpa barn ur en krissituation. Det var inte helt ovanligt att par som faktiskt kunde få biologiska barn istället adopterade barn från något av dessa länder, som en solidaritetshandling.

Men under och efter denna tid hände något med synen på adoption. Efterfrågan på adoptivbarn växte, även efter att krigen tagit slut. Adoptionsindustrin växte kraftigt från och med 1970-talet – från att ha legat på ungefär 100 adoptioner till Sverige per år ökade siffran tiotubbelt. Adoption gick från att ha setts som något man tog till som en lösning

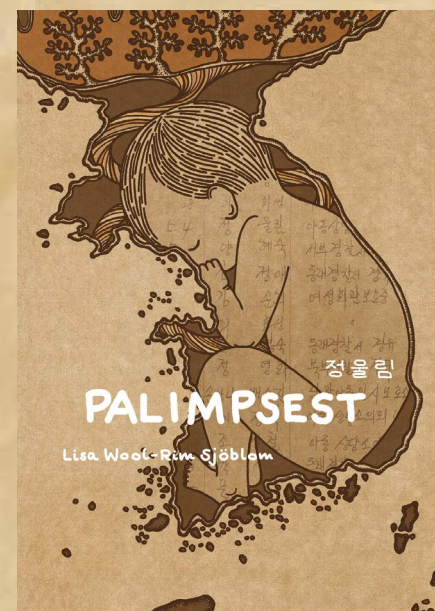
på en akut kris, till att bli ett etablerat sätt för ofrivilligt barnlösa att bilda familj. Just denna övergång ligger till grund för mycket av den adoptionskritik som lyfts från flera håll i samhället de senaste åren. Lisa Wool-Rim Sjöblom, svensk illustratör och serietecknare adopterad från Korea, är en av de som kritiserar adoptionsindustrin i sin helhet. För det är just det den är – en industri. Efterfrågan på adoptivbarn är stor, och när efterfrågan inte motsvarar tillgången skäms kapitalismen som bekant inte för att åtgärda detta.

LISA WOOL-RIM SJÖBLOMS självbiografiska seriealbum Palimpsest (2016) skildrar hennes egen kamp för att få veta sanningen bakom sin egen adoption. Motsägelsefulla dokument får henne att ana att allt inte står rätt till med hennes adoption.

Att hon adopterats för att hon varit föräldralös i Korea visar sig inte stämma, och inte heller att hon kommit från en fattig och utsatt familj. Hon har gjorts "adopterbar" genom förfälskade dokument. Barn som råkar ut för detta kallas ibland för paper orphans – de har blivit föräldralösa på pappret för att passa som adoptivbarn, trots att de i själva verket kan ha både en och två föräldrar.

PALIMPEST ÄR SKAKANDE och ögonöppnande läsning. Sjöblom berättar om hur ogifta mammor på mödrahem pressas till adoption, hur barn faktiskt kidnappas för att mot betalning lämnas på barnhem, hur föräldrar luras att skriva på adoptionsavtal de inte kan läsa – »(...) de luras att tro att adoption innebär regelbunden kontakt (...) Många ägnar sedan år att leta efter sina försvunna barn.«

Att läsa Palimpsest är ett måste för den som någon gång funderat ett varv till kring adoption och vad det faktiskt innebär. Det är lätt att bara se den vackra sidan, att låta historien börja med att ett barn, kanske från Indien, landar på en svensk flygplats och möter det lyckliga paret som äntligen får bli föräldrar. Men då bortser man också från det som oundvikligen hänt dessförinnan – att en indisk mamma inte haft möjlighet att kunna ta hand om detta barn, och tvingats lämna det ifrån sig,

kanske utan att riktigt veta att hon förmodligen aldrig kommer återse det. Att en familj gått sönder för att en annan familj ska kunna bli hel. Det är också lätt att glömma det bisarra i att många vietnamesiska barn adopterades till USA just på grund av att USA krigade i Vietnam.

IDAG, EN BIT IN PÅ 2000-talet, har adoptionssiffrorna i Sverige minskat igen. Dels har vissa av de så kallade givarländerna, Kina till exempel, blivit mer restriktiva, och möjligheten för ensamstående mödrar att ta hand om sina barn ökar också på många ställen.

Dels har forskningen gjort det möjligt för många ofrivilligt barnlösa att kunna få biologiska barn genom IVF, provrörsbefruktning. Men frågan är inte mindre aktuell för det. Det är fortfarande en stor industri, och det är en industri som kan och bör ifrågasättas. Fler och fler röster, ofta från personer som själva är adopterade, vittnar om att adoption är en typ av människohandel. Definitivt inte alltid, men för ofta. Vissa adoptionskritiker uppger att det är mer regel än undantag att dokumenten förfälskas, just för att göra barn adopterbara.

Och precis som i debatten om surrogatmödraskap som blossar upp med jämna mellanrum, så måste vi fråga oss – är det en rättighet att bli förälder? Till vilket pris? Och vem är det som tjänar på det? I Korea erbjuds till exempel rådgivning till ensamstående gravida kvinnor av samma organisation som sköter adoptionerna. Och man ska ta med i beräkningen att pressen ofta är stor på ogifta koreanska kvinnor att lämna bort sina barn. Kapitalismens girighet visar sig överallt och väjer inte för någonting. I krigens spår blev någons stora sorg och någon annans högsta önskan en guldgruva.

Moa Hamark är 23 år och studerar till socionom.

Lyssna på podcasten

»Röda gardet - med RKU Uppsala«

»RÖDA GARDET - med RKU-Uppsala« är nu uppe i femton avsnitt av sin podcast, där de tre medlemarna Lenita Åberg, Oliver Carlberg och Oscar Carlstedt diskuterar olika ämnen. I en intervju i tidningen Proletären säger de tre att målet med podcasten är att »Nå ut till dem som inte alltid vill plöja texter, utan få och bredda sina politiska kunskaper genom alternativa medier«.

I VARJE AVSNITT avhandlas ett nytt ämne, vilket kan vara dagsaktuellt såväl som historiskt. De har även gjort två avsnitt som en del av en serie med »Revolutionära porträtt« där Alexandra Kollontaj och familjen Marx har fått varsitt avsnitt.

Då RKU hade kampanjdag i bostadsfrågan, den första

oktober, släppte »Röda gardet« ett avsnitt om bostadssituationen, vilket fick namnet »Bostadsinfernot« . Rebblredaktionen vill verkligen

rekommendera alla våra läsare att att lyssna på »Röda gardet«. Avsnitten går att finna på soundcloud.com/rodagardet

Avsnitt:	#1 Marx döttrar
	#2 Putins terrorherravälde
	#3 Arbetarnas högtid
	#4 Leve Palestina - Krossa sionismen
	#5 Äta, sova, dö
	#6 EU - svulsten över Europa
	#7 Några ord om sexualitet och socialism
	#8 Post-Brexit psychosis
	#9 Revolutionära porträtt - Aleksandra Kollontaj
	#10 Revolutionära porträtt - Marxfamiljen
	#11 Vad händer med vården?
	#12 Bostadsinfernot
	#13 Ordem e progresso
	#14 Vi vill ha sex!
	#15 Den stora socialistiska oktoberrevolutionen

Förbundet i bilder ...

1. RKU:s södra distrikts första möte av em studiecirkel på Friedrich Engels bok Anti-During.

2. Bokbord på Alströmergymnasiet i Alingsås.
3. Torgmöte i Gottsunda centrum, Uppsala.

Kom med i kampen!

RKU är ett revolutionärt kommunistiskt ungdomsförbund som kämpar för att förändra hela samhället och skapa ett nytt, mänskligare samhälle byggt på socialismens principer. För att nå socialismen krävs att du och alla andra lägger sig i det som sker i samhället. Socialismen måste bygga på vår egen kamp, kampen för våra rättigheter; en bra skola, bostad och arbete; kampen för en ljusare och bättre framtid. För att kunna genomdriva en förändring krävs att vi enar oss och går samman. Kom med i RKU!

Kontakt och prenumurationsfrågor:

Simon Renner, RKU
Box 311 87, 40032 Göteborg
031-244417, www.rku.nu
Besöksadress: Fjärde Långgatan 8b

För prenumeration på Rebbl:

betala in pengarna direkt på Rebbls pg 513998-5 och ange namn och adress.

- ☐ Vanlig prenumeration 100 kr
- ☐ Stödprenumeration 200 kr
- ☐ Kampprenumeration 300 kr

PROLETÄREN

Det finns bara en kommunistisk veckotidning och det är Kommunistiska Partiets Proletären. Proletären är tidningen som varje vecka rapporterar om kapitalismens härjningar och utsugning och motståndet på arbetsplatserna. Den är ett måste för varje revolutionär. Ta en prenumeration redan idag!

50 kr per månad
(autogiro)

Ring: 031-142634, e-post: pren@proletaren.se
proletaren.se, www.proletaren.se

POSTTIDNING B

Rebell
Box 31187
40032 Göteborg

KOM MED I KAMPEN FÖR ETT FRITT PALESTINA

För oss i RKU löper solidariteten med det palestinska folket
som en röd tråd genom vårt förbunds historia.

Vi ser palestiniernas kamp som en del i vår egen kamp för
ett bättre samhälle.

Befria Palestina – Bojkotta Israel